

- „Tekintsétek a ti elhívásokatokat” – az elhívottakhoz szól. Azokhoz, akik befogadták a „kereszt beszédét”, ami a világnak (az emberi gondolkodás számára) bolondság és botrány. Ami „gyűlöletes, mert elsőből utolsókká tesz” mindenkit, mert mindenki első akar lenni valamiben. Én akarok a legjobb, legokosabb lenni, kioktatni másokat; ha hiszem, hogy van Isten és ítél, akkor érdemeket akarok felmutatni előtte.
- Miért fogadták be az evangéliumot? Pál, amikor hirdette nekik, fel tudta nyitni a szemüket, nem a saját erejével, „bölcsségével, ékesszólásával” (2,1.4), hanem azzal a hittel, hogy ha Jézus Krisztust, a megfeszítettet hirdeti, az maga „Isten ereje és Isten bölcssége”, ami képes szemeket felnyitni. Megláttatja, mire képes az ember, akármilyen kegyes, vallásos és bölcs: hogy megöli Isten Fiát. Megmutatja, mire képes Isten: hogy ennek ellenére meg akar menteni, sőt éppen így mentett meg: hogy minden ellene való támadást elszenvedett, a halált is, hogy mi megszabaduljunk a kárhozatból. Aki ezt hittel elfogadja, az üdvözülni, az elhívott és választott lesz.
- „Tekintsétek a ti elhívásokatokat” – ők maguk emlékezhetnek, ahogy ők hitre jutottak, mások nem. Isten választása és az ember döntése: elindul Jézussal, vagy marad a világban, mert azt ismeri, mert ott van a maga „szemétdombja”, amit nem akar feladni.
- Itt Isten választása a hangsúlyos: miért éppen őket választotta: a világ „bolondjait, erőtleneit, nemteleneit, megvetettjeit”? Mi van a többiekkel, akik „bölcsek, hatalmasok, előkelők”? „Nehezen mennek be Isten országába a gazdagok”. Ők nehezebben adják fel, amijük van: a presztízszüket, a kényelmüket.
- Isten azért választotta ki az erőtleneket, bolondokat, semmiket, „hogy megsemmisítse a valamiket”. Hogy akik már befogadták Krisztust, bizonyságok legyenek azok felé, akik még nem fogadták be. Ehhez az kell, hogy az ő életük és beszédük (a miénk!) is a „kereszt beszéde” legyen. Nemcsak a „keresztéről való beszéd” – kell hirdetni, hogy mit tett Jézus, miért halt meg, és hogy feltámadt. De annak, amit elvégzett, valósággá kell lennie az életünkben (egyéni és közösségi). Ő Megváltó, mi megváltottak vagyunk, ennek kell látszania: nem futunk olyasmik után, amik után a világ fut, nem vagyunk semminek a rabjai, emberek helyett Istennek engedelmeskedünk. Látszania kell, hogy Jézus Krisztus a mi Urunk.
- Ezt a bizonyágtételt – ahol valóban megvan – mindig támadják, bolondságnak tartják. Az Istent tagadó „tudományos” tanítások is ezért születtek: higgyék el az emberek, hogy az a bölcsség, és ami Istenről, a Teremtőről szól, az a bolondság. De a kereszt beszédét, a megváltást is támadják, a sokféle önmegváltó tanítással, ami lehet vallás vagy „tudomány” (pszichológia).
- „Hogy ne dicsekedjék előtte egy test sem.” Isten munkája / ajándéka az, amit elérhettem, és az is, ha abból valamit az Ő Országára javára fordíthatott. Ma sem tudom az Ő vezetése, bölcssége nélkül, hogy amit teszek (jó szándékkal), azt Ő jóra fordítja-e.
- De „Tőle (Istentől) vagytok ti a Krisztus Jézusban”: Ő az „Istentől való bölcsség” nekem is, ha tudom Őt kérdezni. Vannak-e kérdéseim Őfelé, vagy járom a bejárat („bejáratott”) utat, a hitéletben is? Hiszem-e, hogy bonyolult kérdésekben is (ahol sok részletet nem ismerek, mert elhallgatják) Ő tudja megmondani, mi a jó és mi a rossz? – Ő az igazság (megigazulás) nekem is. Ő maga az alapja, nem én – még csak nem is az életem gyümölcsei, amiket láthatok. Ha nem látok gyümölcsöt, akkor is igaz

vagyok Őbenne. – Megszentelődés: „Krisztus él bennem”, Őrá kell hallgatnom. – Megváltás (szabadítás, feloldozás): „ne uralkodjék a bűn a testetekben, ne annak engedelmeskedjete”, hanem Krisztusnak.

- „Aki dicsekedik, az Úrban dicsekedjék” – azzal, hogy ismerem Őt. Tudjam, merjem elmondani, mit tett értem, és éljem azt az életet, amit Ő adott, mert ez a „kereszt beszéde”, Isten ereje.

1Kor 2,9–10a. „Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett, azt készítette el az Isten az őt szeretőknek. Nekünk pedig kinyilatkoztatta Isten a Lélek által.”